HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הערל פרק שמיני יבמות עא.

מסורת הש"ס

ממרח דמ פוסלנ. לפס המיר דמו ומנכרו מעשיו לגמיו שנשמיס אמר רחמנא לג יאכל דו: ס"ג **כל ערל לג יאכל בו ומה לי.** דו מלי ממעט. ולא גרסיגן תוסב ושכיר כלל דהא מוקיממג כולי קרא לג"ם ועקריגן ליה מפשטיה לגמרי: **ממנו** גמ. כיון דלמרת דו למעוטי ממנו גמי למעוטי משמע: **לנדרכה כו'.** לקמן בפרקין (דף עד.) **תלמח ממנו כתיבי בפשה כו': ורבי עקיבא היי תוסב ושכיר דפשה מלי עניד ליה.** הש ליכל לגוקמי בעבד עברי כלל: **לאיסווי ערבי** ג) **וגבעוני מהול.** שלא יאכל בפשה: **גבעוני.** שם חומה שמוהלין עלמן: **ומני מולין ניהו.** בתמיה ול"ל למעוטינהו הש עלים ניהו ומכל ערל[א] מימעטי: **בערלי ישראל.** לעגין נגד מולין ניהו להלך אחר לשון בני אדם ויש**ראלים** לג קרי להו עלים ועובדי כוכבים לג קרי להו מולין: **וקטן שנולד מהול.** ומקשב ר"ש קטן שנולד מהול לריך להטיף ממנו דס בריח: **ור"ח.** דלא ממעט להו מזיל לטעמיה דלמר בהמוהן גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא ובקטן מהול סגיריה ליה מ"ל להטיף ממנו דס בריח: **קטן ערל.** תוך שמנה: **מהו לפוהו שמן של פרומה.** לקיימא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשתים דנפקא לן מותפא כמיס בקרבו וכשמן בעלמותיו[ב]: **מעכנא.** מתכילת תרומה: **מין לי.** לעכב בפשה אלא מילת זכריו שים לו בשעת עשיה דגבי מילת זכריו כתיב (שמות יב) ולו יקרב לעשותו והייגו שחיטה וגבי עבדיו כתיב [שם] לו יאכל הו דלפילו אלא הוה ליה עבד בשעת עשיה והיה לו בשעת סילה מעכבו מן הכילת פסחו: **מין ניתן הו'.** דגבי בניס גמי אם לאו ליטול בשעת סכילה ולא היה לו בשעת עשיה מין שמעכבו מהכילת פסחו: **סלמוד לומר לו לו.** לו יקרב לעשותו לו יאכל הו: **אלא זכריו.** למרגיגן להו בשעת סכילה אלמא אלא הוו בשעת עשיה היכי למי לאו לתיתילוד בידי בינ: **אלא הכא בשחלנאו חמה.** שהיה חולה ומרפא ומחלנה ומשלפה ממנו חמה: **וניחוב ליה לו שבעה.** ולי בידי ובידי מיתפא לחמי מעכב ליה מהכילה אכתי לא מטא זמניה דמניה לקמן[ם] יום הבראתו כיום הולדו דעד ז' יומי לא מהלגין ליה: **דיהבינן ליה.** שכבר נתרפא זה שמונה ימים וחל שמיני שלו להיות ערב הפסח: **ונימהניה מלפרא.** וכיון דמלפרא בר מהילה הוא לאתכה דמעכב ליה מעשיה ולמה לי קרא לרבויי שעת סכילה:

מעת

ביני אלא זכריו דאיתנהו בשעת אכילה וליתנהו בשעת עשיה היכי משכחת לה לאו דאתילוד בין עשיה לאכילה ש"מ ערלות שלא בזמנה הויא ערלות אמר [ג]רבא [ד]ותסברא [ה]המול לו כל זכר אמר רחמנא ואז יקרב לעשותו והאי לאו בר מהילה הוא אלא הכא במאי עסקינן כגון [ו]שחלצתו חמה וניתוב ליה כל שבעה [ז](דאמר שמואל [ח]חלצתו חמה נותנין לו כל שבעה) דיהבינן ליה כל שבעה ונימהליה מצפרא [ט]בעינן מעת

קונם שאני נהנה. אין להקשות היכי פריך מנדרים לגיסנא דקרא דנדרים הלך אחר לשון בני אדם דסס דסכיפא דמתני' דהכא מפיק ליה מקרא שנאמר כי כל הגוים ערלים וכל בית ישראל ערלי לב ואין להקשות מוכל ערל לג יאכל בו דהסוא לג מיעטיך אלא ליאכל ויש מקומות שהתנא לומד מנדרים מלישנא דקרא כגון הכא ובריש פסחים (דף ג.) גבי הלוהו כל כוכבי חור דקאמר הא קאמעט לן לחור כוכבים חור הוא למאי נפקא מינה לגודר כדתנן הנודר מן האוכל חור מותר בחולו של כוכבים והייגו דוקא היכא שאין הלשון יכול מייתי שפיר דאיכא מלישנא דקרא אבל במקום שלשון בני אדם דסס דנדרים הלך אחר לשון בני אדם כדאמר בפרק האומר מסקלי (ערכין דף יט:) לסוריימא היל עד הפרק בנדרים הלך אחר לשון בני אדם:

ומיבעיא

עין משפט
נר מצוה

ט א מיי' פ"ע מהלכות קרבן פסח הלכה ז:
י ב מיי' שם הלכה ח:
יא ג מיי' פ"ע מהלכות מילה הלכה ב
טוש"ע י"ד סימן רס סעיף מג:
יב ד מיי' שם טוש"ע שם סעיף מב:
יג ה מיי' פ"ע מהלכות מילה הלכה ז סמג עשין כח טוש"ע י"ד סימן רסה סעיף ג וסי' רסג סעיף ד:
יד ו מיי' פ"ע מהלכות קרבן פסח הלכה ט:
טו ז מיי' פי"ל מהל' תרומות הלכה ז:
טז ח מיי' פ"ע מהלכות קרבן פסח הלכה ט:
יז ט י מיי' פ"ל מהלכות מילה הלכה טז סמג עשין כח טוש"ע י"ד סימן רסב סעי' ב:

מוסף רש"י

קונם שאני נהנה לערלים. מה שאני נהנה מן הערלים אסור עלי בקונם, וקונם הוא לשון הקדש (ע"ז כז.). **צריך להטיף ממנו דם ברית.** מייתינן שמע עלמה כשנוסה ילדה ממנו המולי וינק מגופו (שבת קלז.).

בו המרת דת **פוסלת בו'.** בו דכל ערל לג בעי למדרש הכי דמין עלות פוסלת במעבר ללמוסרת דרשינן ומוקמינן ליה לחייב במלה ומרור ומבו דבן נכר לג שייך למדרש הכי בו לימו מוכל מבל מוכל הוא במלה ומרור ללמעמועינן דלג אסור במלה ומרור לג לילטריך לאסוי מלה ומרור קדושה לית בהו ולי בעי למימר מבל מייב במלה ומרור כדאמרי' בפרק פסח הלכה ז:

[א]**והמרת דת פוסלת ואין המרת דת פוסלת** במעשר [1]כל ערל לא יאכל בו למה לי [ב]בו [2]אינו אוכל אבל אוכל הוא במצה ומרור [ג]ואיצטריך[2] למכתב ערל ואיצטריך למכתב כל בן נכר דאי כתב רחמנא ערל משום דמאים אבל בן נכר דלא מאים אימא לא ואי כתב רחמנא כל בן נכר משום דאין לבו לשמים אבל ערל דלבו לשמים אימא לא צריכא [2]ממנו ממנו למה לי [ד]לכדרבה א"ר יצחק אמר מר ר"ע אומר אינו צריך הרי הוא אומר [3]איש איש לרבות את הערל ואימא לרבות את האונן א"ר יוסי בר' חנינא אמר קרא [4]וכל זר זרות אמרתי לך ולא אנינות אימא ולא ערלות הא כתיב איש איש ומה ראית מסתברא ערלות הוה ליה לרבויי שבן (מעשי"ם כרותי"ם בדב"ר העב"ד) מחוסר מעשה ומעשה בגופו וענוש כרת וישנו לפני הדבור ומילת זכריו ועבדיו מעכבת אדרבה אנינות הוה ליה לרבויי שבן ישנה בכל שעה ונוהגת באנשים ונשים ואין בידו לתקן עצמו הנך נפישין רבא אמר בלא הנך נפישין נמי לא מצית אמרת אמר קרא איש איש איהו דבר שישנו באיש ואינו באשה הוי אומר זה ערלות ורבי עקיבא האי [5]תושב ושכיר מאי עביד ליה אמר רב שמעיא לאתויי ערבי מהול [ה]וגבעוני מהול והני מולין נינהו והא תנן [ו]קונם שאני נהנה לערלים מותר בערלי ישראל ואסור במולי עובדי כוכבים [ז]קונם שאני נהנה למולין מותר במולי עובדי כוכבים ואסור בערלי ישראל אלא לאתויי גר שמל ולא טבל וקטן שנולד כשהוא מהול [ח]וקסבר [ה]צריך להטיף ממנו דם ברית ור' אליעזר לטעמיה דאמר [ט]גר שמל ולא טבל גר מעליא הוא וקסבר קטן כשנולד מהול אין צריך להטיף ממנו דם ברית ור' אליעזר האי איש איש מאי עביד ליה [י]דברה תורה כלשון בני אדם בעי רב חמא בר עוקבא קטן ערל מהו לסובו בשמן של תרומה ערלות שלא בזמנה מעכבא או לא מעכבא א"ר זירא ת"ש [יא]אין לי אלא מילת זכריו בשעת עשיה ועבדיו בשעת אכילה מנין ליתן את האמור של זה בזה ואת האמור של זה בזה ת"ל [6]או אז לגזירה שוה בשלמא עבדיו משכחת לה דאיתנהו בשעת אכילה וליתנהו בשעת עשיה כגון דזבנינהו ביני

דאי כתב רחמנא ערל כו'. לג"ג לילטריך למכתב תרוייהו משום בו לילטריך למכתב תרוייהו [ו]דהיה לכותבם בקרא דלריכי: **שאני** נהנה כו'. לג גרם שמיני לסס כן לג הוי נדר דהיינו דבר שאין בו ממש שאין לוסר על עלמו כלום כמו שאיני יכן לג לסל לסר כלום אי לג לסר קונס עיני בשיכה כדאמר בריש אלו מותרין (נדרים טו.) לג לסר ר"ת דגרס שאני נהנה כלומר מה שאני נהנה יהא עלי קונס ומיהו גרס שפיר שאיני לסין דרך התנא לדקדק בלשונו כדאשכחן בפ' בתרא דנדרים (דף פח:) קונס שלא יתן תבן לפני בהמתך ובשבועות בפ"ג (דף כ.) הרי עלי שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין דכאי גוונא לג חל כלום: **והני** מולין נינהו והתנן

1. וְכִי יָגוּר אִתְּךָ גֵּר וְעָשָׂה פֶּסַח לַיְיָ הִמּוֹל לוֹ כָּל זְכָר וְאָז יִקְרַב לַעֲשֹׂתוֹ וְהָיָה כְּאֶזְרַח הָאָרֶץ וְכָל עָרֵל לֹא יֹאכַל בּוֹ:
שמות יב מח
2. אַל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבָשֵׁל מִבָּשֵׁל בַּמַּיִם כִּי אִם צְלִי אֵשׁ רֹאשׁוֹ עַל כְּרָעָיו וְעַל קִרְבּוֹ:
שמות יב ט
3. אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אַהֲרֹן וְהוּא צָרוּעַ אוֹ זָב בַּקֳּדָשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אֲשֶׁר יִטְהָר וְהַנֹּגֵעַ בְּכָל טֻמְאַת נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תֵּצֵא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַת זָרַע:
ויקרא כב ד
4. וְכָל זָר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ תּוֹשָׁב בֹּהֵן וְשָׂכִיר לֹא יֹאכַל קֹדֶשׁ: ויקרא כב י
5. תּוֹשָׁב וְשָׂכִיר לֹא יֹאכַל בּוֹ: שמות יב מה
6. וְכָל עֶבֶד אִישׁ מִקְנַת כֶּסֶף וּמַלְתָּה אֹתוֹ אָז יֹאכַל בּוֹ: שמות יב מד

(א) תוס' ד"ה דמי וכו' בתרוייהו היה ליה לכותבם: